

Clare Mackintosh

Eén dode, een dorp vol verdachten...

HET
LAATSTE
FEEST

EEN RECHERCHEUR MORGAN-THRILLER

Clare
Mackintosh

^{HET}
LAATSTE
FEEEST

De Fontein

NIEUWJAARSDAG

Niemand in Cwm Coed weet nog in welk jaar de nieuwjaarsduik begon, maar ze weten wel dat ze het nieuwe jaar op geen enkele andere manier zouden willen inluiden. Ze weten niet meer in welk jaar het was dat Dafydd Lewis in zijn blootje het water in ging, met alleen een kerstmuts op, of wanneer de jongens van het rugbyteam vanaf de pier een bommetje maakten en die arme mevrouw Williams drijfnat spatten.

Maar iedereen zal zich de nieuwjaarsduik van vandaag herinneren.

Er ligt al sinds voor kerst sneeuw op de bergtoppen, en zelfs in de beschutting van de bergen is het in het dorp hooguit zeven graden. Het meer zelf is nog kouder. Vier graden! roepen mensen uitgelaten en ongelovig tegelijk. We lijken wel gek!

Onder de heldere lucht krullen mistflarden boven het wateroppervlak, en de reflectie ervan wekt de desoriënterende indruk dat de hemel ondersteboven hangt. Boven de mist is de lucht helblauw, met een echo van de maan van afgelopen nacht nog boven het bos.

Vanaf de hoogste top van de Pen y Ddraig-berg lijkt Llyn Drych eerder een rivier dan een meer. Het is lang en slangachtig, elke bocht een kronkel van de drakenstaart waarvan men zegt dat het dat voorstelt. 'Drych' betekent 'spiegel', en wanneer de wind gaat liggen en het water er stil bij ligt, glanst het oppervlak als zilver. De reflectie van de berg strekt zich uit naar het midden van het meer, zo massief dat het lijkt alsof je eroverheen kunt lopen, zonder een spoor van de peilloze zwarte diepten eronder.

Langs het pad dat tegen de zuidkant van de berg op kronkelt – van de rug van de draak naar de kop – bukken wandelaars zich om een steentje op te rapen. Ze komen overeind, voelen het gewicht van het steentje in hun hand, kijken dan schaapachtig om zich heen en gooien het steentje in het water. Volgens de legende komt de draak van Llyn Drych boven

water als zijn staart wordt geraakt, en weinig wandelaars kunnen die mythe weerstaan.

Langs de rand van het meer staan dennenbomen op wacht, zo dicht opeengepakt dat als je er één zou omhakken, je je zou kunnen voorstellen dat de rest dan ook allemaal omvalt. De bomen stelen het uitzicht vanuit het dorp Cwm Coed, maar ze houden ook het slechtste weer tegen, wat voelt als een eerlijke ruil voor de mensen die daar wonen.

Aan de andere kant van het water – maar ongeveer een kilometer van de plek waar de menigte zich nu verzamelt – staat een rijtje gedrongen gebouwtjes tussen de heuvels. De bomen er pal voor zijn uit de grond getrokken, het hout is gebruikt om de lodges te bekleden en om de naam te spellen die aan het begin van de lange privéoprit staat; elke letter manshoog.

THE SHORE.

Het zijn vijf huisjes, tot nu toe. Rechthoekige dozen van twee verdiepingen, met houten daken en terrassen die boven het meer uitsteken op pijlers omhuld door mist. Metalen ladders glimmen in de winterzon, de pontons nu ontgaan van de boten die er 's zomers aan hun touwen deinen.

Luxeuze lodges aan het meer, worden ze in de glanzende brochure genoemd.

Carafanau ffansi, zegt Ffions moeder. Chique caravans. Kouwe drukte.

Spuuglelijk, vinden de meeste dorpingen. En dat voor die prijs!

Voor een plek waar je niet eens het hele jaar kunt wonen. Eigenaren mogen The Shore niet als hun primaire woonadres gebruiken, volgens de website. Alsof Noord-Wales behoefte heeft aan nog meer weekendgasten.

Straks komt er nog een rij huisjes achter de eerste. En nog een daarachter. Een spa, een fitnessruimte, winkels, een buitenzwembad.

‘God weet waarom ze niet gewoon in het meer kunnen zwemmen.’ Op de rand van de achterbak van haar auto trekt Ceri Jones haar joggingbroek uit; er zit kippenvel op haar bovenbenen, die wit afsteken tegen de vuile bumper.

‘Omdat het verrekte koud is, daarom.’

Er wordt heel hard gelachen – als gevolg van het oudejaarsfeestje van

de vorige avond, van te veel wijn en te weinig slaap, van de kou die door badjassen heen dringt en in je botten kruipt.

‘Maar het was een mooie avond.’

Er wordt instemmend gemompeld.

‘Chwarae teg.’ Eerlijk is eerlijk. Die gasten van *The Shore* kunnen wel goede feestjes geven. Belangrijker nog, ze waren zo snugger om de locals uit te nodigen. Nieuwsgierigheid wint het altijd van wrok.

Ijssplinters drijven in de ondiepe plassen op de oever, gebroken door tenen bevrijd uit met bont gevoerde laarzen.

‘We gaan er pas over tien minuten in. Je bevriest nog.’

‘Ik voel het niet eens. Volgens mij ben ik nog steeds dronken.’

‘Ik hoop maar dat dit helpt tegen mijn kater. Mijn schoonouders komen lunchen, en ik krijg sowieso al hoofdpijn van ze.’

‘De dood of de gladiolen.’

‘Ik vind het allebei best.’

De eerste van twee toeters schalt door de frisse lucht, en er wordt gejuicht.

‘Klaar?’

‘Zo klaar als maar kan!’

Jassen en badjassen worden opzijgegooid, handdoeken over wachtende armen gedrapeerd en warmwaterkruiken klaargelegd voor de terugkeer. Iedereen rent naar de oever – een menigte witte ledematen en badkleding, moedige bikini’s en verstandige wollen mutsen – met een opgewonden geroezemoes zo luid dat ze zich afvragen of ze de tweede toeter wel zullen horen. Maar als hij afgaat, is hij onmiskenbaar, en ze joelen en roepen ‘Blwyddyn Newydd Dda!’ terwijl ze naar het meer rennen en gillend het ijskoude water in plonzen.

Als het diep genoeg is, maken ze de duik. Met pure wilskracht door de laaghangende mist. De kou klemt zich als een bankschroef om hun borst, monden gaan geschokt open als hun de adem wordt benomen. ‘Blijven bewegen, blijven bewegen!’ roepen de oudgedienden met een dopamine pompende glimlach op hun gezicht. Kabbelingen worden golven, de deinende beweging van mensen, terwijl de wind aantrekt en rillingen over ruggen lopen.

Als de mist begint op te trekken, gilt er een vrouw.

Het valt op te midden van het gegil van opwinding, en rillingen van een andere soort lopen over de rug van de mensen die op de kant wachten. De zwemmers in het diepere water gaan op hun tenen staan, turend om te zien wat er aan de hand is, of er iemand gewond is. De reddingsboot laat de riemen in het water zakken. In en uit, in en uit, op weg naar de commotie.

Vanuit de mist komt een man drijven.

Op zijn buik, en heel overduidelijk dood.

DEEL 1

NIEUWJAARSDAG | FFION

Ffion Morgan bekijkt de man die naast haar ligt op zoek naar tekenen van leven. Hij is lang, met brede schouders en kortgeknipt zwart haar. Achter in zijn nek, een plek die normaal gesproken wordt bedekt door de kraag van een overhemd, staat een kleine naam getatoeëerd: *Harris*.

Ffion schraapt haar keel en beproeft de stilte met een klein, aarzelend geluidje, alsof ze op het punt staat een speech te houden waarvan ze niet weet hoe ze eraan moet beginnen. De man verroert zich niet. Dat maakt het gemakkelijker.

Er is echter een klein probleem: de arm.

De arm is groot. Gladde, donkerbruine huid, gespannen over het soort biceps waar Ffion altijd in wil bijten, hoewel dit daar overduidelijk niet het moment voor is. De arm ligt diagonaal over Ffions buik, de hand losjes hangend bij haar heup. Uit gewoonte kijkt ze naar zijn ringvinger, en ze is opgelucht te zien dat die leeg is. Ze kijkt op zijn horloge. Acht uur 's morgens. Tijd om te gaan.

Ze verplaatst eerst haar benen, schuift ze millimeter voor millimeter opzij voordat ze haar knieën buigt om haar voeten op de vloer te zetten, terwijl ze al die tijd haar bovenlichaam stilhoudt als een slangenmens opgevouwen in een kist. Ze wacht even, en dan drukt ze haar bovenlichaam in de matras terwijl ze langzaam naar de rand van het bed glijdt. Het is een ge oefende manoeuvre, in het afgelopen jaar verbeterd dankzij wat voor misplaatst gen het ook is waardoor mannen in hun slaap een bezitterige arm uitsteken.

De eigenaar van de arm van vanochtend gromt wat. Ffion telt tot vijftig. Als hij wakker wordt, zal hij een ontbijtje voorstellen – of op z'n minst koffie – hoewel ze dat geen van beiden willen. Niet met elkaar, in elk geval. Ffion geeft Generatie Z daar de schuld van. Al die gevoélens.

Er was ooit een tijd dat mannen je de deur al uit zetten voordat ze een knoop in het kapotje hadden gelegd, maar nu zijn ze allemaal woke. Ze weet niet wat ze daarmee aan moet.

Ze probeert zich te herinneren van wie de arm is. *Harris* doet geen belletje rinkelen. Het begint met een M, weet ze zeker. Mike? Max? Ze vist naar brokjes in de troebele diepten van de drank van de vorige avond, haalt een herinnering boven van rechte witte tanden, een verlegen glimlach, een verlangen om te pleasen dat ze even aantrekkelijk als ongewoon vond.

Mark?

Ze trekt per ongeluk een stukje huid los van de binnenkant van haar bovenlip. Shit shit shit. Ze haat het wanneer ze zich hun namen niet kan herinneren. Het voelt... sletterig.

Marcus!

Ffion grijnst naar het plafond, uitgelaten van opluchting. Regel nummer een: weet altijd met wie je de nacht doorbrengt.

Marcus.

Dat ze zijn naam weer weet ontsluit de rest, en oudejaarsavond ontvouwt zich in al zijn dronken, schitterende pracht. Marcus Huppelepup (achternamen tellen niet): parachutespringinstructeur (*Ik kan wel een gratis sprong regelen voor jou en je vrienden*) die haar shotje na shotje bijhield en een hand om haar middel liet glijden toen hij zich naar haar toe boog om zich verstaanbaar te maken in de lawaaiige bar. *Zullen we ergens heen gaan waar het rustiger is? We kunnen naar mijn huis...*

Ffion sluit haar ogen en geniet van de herinnering aan het getintel van Marcus' duim op haar blote huid; zo vol belofte. Heel even overweegt ze zich om te draaien en hem wakker te maken en...

Geen tweede rondes. Regel nummer twee.

Marcus' slaapkamer heeft de kale, anonieme sfeer van een huurwoning. Roomwitte muren en lamellen, statisch-synthetische kriebel-vloerbedekking. Ffion veegt er met haar rechervoet overheen en voelt haar broek. Haar linkervoet vindt een sok, en terwijl de ademhaling naast haar regelmatigiger wordt, schuift ze met de gratie van een zeeleeuw onder Marcus' arm vandaan naar de vloer.

Het blauwe topje dat ze de vorige avond aanhad ligt bij de kast, haar spijkerbroek een paar stappen erachter. Het klassieke klerenspoor: Ffion is bovenal voorspelbaar. Met een beetje geluk liggen haar schoenen uitgetrapt in de gang en haar vest op de grond bij de voordeur.

Ze kleedt zich snel aan, propt voor de snelheid haar sokken in de zak van haar spijkerbroek en speurt vruchteloos naar haar beha voordat ze die afschrijft. Even snel plassen en even snuffelen in het badkamerkastje (een doosje condooms, een half uitgeknepen tube aambeienzalf), en dan pakt ze haar autosleutel en smeert hem. De stoepen zijn ijzig, en ze ritst haar jas dicht. De jas is kakigroen en bedekt haar van haar kin tot haar enkels, zo warm en praktisch dat ze op de koop toe neemt dat ze er in het ding uitziet als een slaapzak met voeten. Terwijl ze terugloopt naar haar auto, maakt ze de traditionele alcoholleenheden-in-uren-berekening en concludeert ze dat het net zou moeten kunnen.

Het is al na negen uur als ze thuiskomt. Mam maakt havermout. Twee badpakken hangen over de radiator.

‘Je hebt nog nooit de nieuwjaarsduik gemist.’

Elen Morgans stem klinkt neutraal, maar Ffion heeft dertig jaar ervaring met het interpreteren van haar moeders roertechnieken, en de manier waarop ze nu met de houten lepel heen en weer roest voorspelt niet veel goeds.

De zestienjarige Seren stuitert omhoog van een stapel dekens op de grote stoel bij het raam. ‘Ze hebben een –’

‘Laat je zus rustig ontbijten voordat we daarover beginnen.’ Mams scherpe stem kapt Seren af.

Ffion kijkt naar Seren. ‘Ze hebben een wat?’

Seren kijkt naar mams rug en rolt met haar ogen.

‘Dat zag ik.’

‘God, je bent goed, mam.’ Ffion tilt de ketel van het fornuis, laat hem klotsen om na te gaan hoeveel water erin zit en schuift hem op een hete plaat. ‘Heb je ooit overwogen om bij de geheime dienst te gaan? Volgens mij zijn “ogen in je achterhoofd” net zo’n pre als jiu-jitsu en vloeiend Russisch.’ Ze hangt haar telefoon aan de lader, leeg sinds de vorige avond. ‘Hoe was de duik, trouwens?’

‘Die is niet gebeurd.’ Seren werpt een opstandige blik op mam. ‘Ik stond er pas tot aan mijn knieën in toen iedereen het water alweer uit moest.’

‘Waarom?’

‘Nou, als je erbij was geweest, had je het geweten,’ zegt mam gespannen.

‘Ik had me verslapen.’

‘Bij Mia?’

Ffion antwoordt met een nietszeggend *mmm*. Seren – altijd scherp – kijkt tussen mam en Ffion heen en weer, meteen alert op de mogelijkheid van drama.

‘Want ik hoor dat zij tot laat op het feest was.’

Mia Williams. Op school zat ze twee klassen hoger dan Ffion; het soort leeftijdsverschil waardoor je in de puberteit niets met elkaar gemeen hebt, en tien jaar later alles. Ze zijn vriendinnen bij gebrek aan beter, niet zozeer uit vrije keus, denkt Ffion altijd; met wie zouden ze anders drinken, als het niet met elkaar was?

‘Mam, ik ben een volwassen –’

‘En Ceri ging vroeg weg en zag je auto het dorp uit rijden.’

Ceri Jones, de postbode. Is het dan een wonder, denkt Ffion, dat ze haar sociale leven liever buiten het dorp leidt? Je kunt in Cwm Coed nog geen scheet laten zonder dat het op de voorpagina terechtkomt.

‘Ik moest even iets doen.’ De ketel fluit, snerpnd en aanhoudend, alsof hij Ffion op haar leugen betrapt. Ze pakt een schone mok en gooit er een theezakje in.

‘Op oudejaarsavond?’

‘Mam, doe niet zo –’

‘Ik maak me zorgen om je. Is dat een misdaad?’

‘Er overkomt me heus niks.’

‘Dat is niet wat ik bedoel.’ Elen draait zich om en kijkt haar oudste dochter met een betrokken gezicht aan. ‘Het kan je niet gelukkig maken, Ffi,’ zegt ze met gedempte stem.

Ffion houdt haar blik vast. ‘Eigenlijk wel.’

Mam is te jong getrouwd, dat is het probleem. Elen was zeventien toen ze Ffions vader ontmoette, negentien toen ze trouwden. Ze was

nooit promiscue geweest, had nog nooit een ander vriendje gehad. Hoe kon zij nou begrijpen hoe lekker ongebonden seks kon zijn? Hoe bevrijdend?

‘Dusss...’ Ffion verandert met één langgerekt woord van onderwerp en wendt zich tot Seren voor zussensolidariteit. ‘Waarom mochten jullie niet zwemmen?’

‘Omdat er verdomme alleen maar iemand dood was!’ De roddel barst uit het meisje tevoorschijn als water door een dam.

Mam mept met de theedoek naar Seren. ‘Pas op je taalgebruik.’

‘Au!’

‘Ik zou me maar koest houden als ik jou was, jongedame. Je weet donders goed dat je niet naar dat stomme feest mocht.’

Ffion kijkt Seren aan. ‘Was je gisteravond bij The Shore?’

Het meisje steekt defensief haar kin naar voren. ‘Iedereen was er.’

‘Het kan me niet schelen of de koningin van Sheba daar was. Ik had je gezegd dat je daar weg moest blijven!’ Mams stem wordt luider, en Seren ziet eruit alsof ze moet huilen.

‘Is er iemand verdronken?’ vraagt Ffion snel.

Mam rukt haar aandacht los van Seren en knikt kort.

‘God. Wie?’

Elen schept de havermout in kommen, met gestoofde appel en een klodder room erop. ‘Een man, dat is alles wat we weten. Hij dreef op zijn buik, dus...’

Ffions telefoon komt trillend tot leven en het schermpje loopt vol met berichtjes en gemiste oproepen. Ze scrolt langs de *Gelukkig Nieuwjaar*-wensen naar de nieuwe berichten van vanochtend.

Heb je het gehoord van het lijk in het meer?

Weet jij wie het is?

Waar was je gisteravond???

Ze drukt op het knipperende icoontje om haar voicemail af te luisteren. In elke andere tijd van het jaar zou ze durven te wedden dat het een bezoeker was die was verdronken. Iemand die niet gewend was aan de kou of aan zwemmen in natuurwater; iemand die niet was opgegroeid

in de buurt van water. Ze komen elk jaar naar Cwm Coed, stromen van de campings naar het meer alsof dat het strand van Bournemouth is, duiken van de pier en laten hun kinderen op het water dobberen in goedkope opblaasbootjes.

Maar de nieuwjaarsduik is alleen voor locals. Niemand wil er buitenstaanders hebben, die een uur of langer rijden voor de zelfingenomen statusupdate die ze naderhand op Facebook kunnen plaatsen. Er wordt niet geadverteerd, geen T-shirts, geen sponsors. Geen officiële organisator.

Geen veiligheidsmaatregelen, denkt Ffion grimmig. Ze weet dat er een groepering in het dorp bestaat die hun gelijk bewezen zal zien door de tragedie van vandaag; mensen die weigeren naar de nieuwjaarsduik te komen omdat die gevaarlijk is. *Al dat rondrennen en lachen en struikelen; het water zo koud dat je longen ervan bevrozen. En met al die drank in hun lijf van de vorige avond. Het is alleen maar een kwestie van tijd voordat er iemand verdrinkt.*

Ffions telefoon staat vol met dronken voicemail van Mia en Ceri, geschreeuwd tegen een achtergrond van vuurwerk, en een van mam die ochtend: *Wij gaan naar de duik – lle wyt ti?*

‘Ik heb gehoord dat het de ouwe Dilwyn Jones was,’ zegt Seren.

‘In een smoking?’ zegt mam. ‘In veertig jaar tijd heb ik die man nooit in iets anders dan een vest gezien.’ Ze dempt haar stem als ze zich naar Ffion omdraait. ‘Ze hebben iedereen zo snel mogelijk bij het lichaam weggestuurd. Hij was...’ Ze breekt haar zin af. ‘Hij was erg gehavend.’

‘Iemand zei dat zijn hele gezicht was ingeslagen.’ Seren staat op, met grote ogen, opzettelijk angstaanjagend. Haar haar is nog roder dan dat van Ffion, met dezelfde pluizige krullen waar je helemaal niets mee kunt. Ffion propt die van haar meestal in een slordige knot, terwijl Seren haar haar los laat hangen, zodat het op haar schouders rust als een grote oranje wolk. Ze is bleek, met vegen make-up van de vorige avond nog om haar ogen.

‘Hou op met roddelen, Seren, en eet je havermost op. Je botten blijven nog de hele ochtend koud.’

‘Ik ben er maar tot mijn knieën in geweest.’

‘Je hebt toch ook botten in je benen?’

‘Er zal toch vast wel iemand als vermist zijn opgegeven...’ begint Ffion, maar dan komt ze bij het laatste bericht in haar voicemail aan en versnelt haar hartslag. Ze haalt haar telefoon van de lader. ‘Ik moet gaan.’

‘Je bent net thuis!’

‘Weet ik, maar...’ Met een sprongetje trekt Ffion een schoon shirt van het wasrek, en ze vraagt zich af of ze ook een beha kan pakken zonder dat mam het ziet. Een stuk of vijf sokken vallen van het rek en een ervan belandt precies in de pan met haverhout.

‘Ffion Morgan!’

Dertig jaar oud, met een huwelijk en een hypotheek achter de rug, maar mams theedoek is nog altijd een geducht wapen. Voor de tweede keer in even zoveel uren kiest Ffion voor een snelle aftocht.

Terwijl ze wegrijdt, waarbij de uitlaat van de auto protesterend hoest, belt ze met één hand, met haar telefoon op de passagiersstoel. Ze rijdt het dorp uit en haalt een auto in: een stel in hun zondagse kleren op weg naar familiebezoek, met drie verveelde kinderen op de achterbank. De bestuurder toetert langdurig en blijft aan Ffions bumper kleven om zijn punt te maken.

‘Mia?’ zegt Ffion als ze naar de voicemail wordt doorgeschakeld. Ze trapt het gaspedaal helemaal in. ‘Met Ffi.’ Haar hartslag gonst in haar slapen. ‘Als mam vraagt waar ik gisteravond was, zeg dan dat ik bij jou was.’

Eerste druk september 2022

Oorspronkelijke titel The Last Party

Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Copyright © Clare Mackintosh Ltd 2022

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Jan de Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6255 8

ISBN e-book 978 90 261 62565

ISBN luisterboek 978 90 261 6257 2

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.